

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: D. J.

proti
žalovanému: **Městský úřad Orlová**
sídlem Osvobození 796, 735 14 Orlová

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2022, č. j. MUOR 161194/2021,
ve věci místních poplatků

takto:

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 20. 1. 2022, č. j. MUOR 161194/2021,
je **nicotné**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **3 000 Kč** do
30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 2. 2022 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2022, č. j. MUOR 161194/2021, jímž bylo zamítnuto podání žalobce ze dne 23. 12. 2021, které žalovaný posoudil materiálně jako žádost o prominutí místního poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů na území města Orlové (dále jen „místní poplatek“). Žalobci byl místní poplatek vyměřen platebním výměrem ze dne 9. 12. 2021, č. j. MUOR 140855/2021 (dále jen „platební výměr“), za období roku 2019 ve výši 624 Kč a za období roku 2020 ve výši 792 Kč.
2. Žalobce namítá, že žalovanému zaslal odpor proti vystavenému platebnímu výměru, který jasně a průkazně dokazuje, že žalobce žádné finanční náklady nezpůsobuje a ze své podstaty ani způsobit nemůže. Žalobce se většinu času zdržuje v obci Tišice u Mělníka v sídle svého zaměstnavatele, kde si jeho zaměstnavatel za likvidaci odpadu platí. Adresa trvalého pobytu žalobce je evidována pouze jako úřední, žalobce ve městě Orlová nemá uzavřenou žádnou smlouvu o nájmu či podnájmu. Žalované vznikly pouze výhody z registrované adresy, tj. státní příspěvek do městské pokladny, ale žádné náklady za služby poskytované žalobci.
3. Žalovaný k věci sdělil, že je vázán obecně závaznou vyhláškou města Orlová, dle které je zpoplatněna každá fyzická osoba, která je ve městě přihlášena k trvalému pobytu. Žalobce mohl využít osvobození dle aktuálně platných obecně závazných vyhlášek, ale této možnosti nevyužil a nedoložil potřebné doklady.
4. Žalobce v replice ze dne 7. 6. 2022 uvedl, že není možné požadovat po komkoliv úhrady za služby, které nejsou a ani nemůžou být druhou smluvní stranou využívány. Žalovaná svůj nárok opírá o obecně závaznou vyhlášku, kterou sama schválila a jako jediná má možnost ji upravit v souladu s dobrými mravy.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, že je nutno vyslovit jeho nicotnost. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 a § 76 odst. 2 s. ř. s.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v podání ze dne 23. 12. 2021, podaném v zákonné lhůtě pro odvolání proti platebnímu výměru, namítal nezákonnost vyměřovacího řízení, neboť v Orlové má žalobce pouze fiktivní trvalý pobyt na místním městském úřadě a předmětné služby nevyužívá. V návěti žalobce uvedl: *„Dovoluji si důrazně nesouhlasit s Vámi vydaným Platebním výměrem vůči mé osobě.“* Krajský soud konstatuje, že za této situace nelze dojít k jinému závěru, než že toto podání představuje materiálně odvolání. Ačkoli žalovaný v průběhu řízení sdělil, že předmětné podání nebylo vyhodnoceno jako odvolání, nebyl tento postup jakkoli odůvodněn. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz první věta) je naopak výslovně uvedeno, že žalobce doručil žalovanému odvolání proti platebnímu výměru. Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že napadeným rozhodnutím žalovaný materiálně přezkoumal a v plném rozsahu zamítl odvolání žalobce.

7. Krajský soud dále odkazuje na závěry Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74:
„Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.“
8. Podle § 105 odst. 2 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“) je nicotné rozhodnutí správce daně, který nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný. K nedostatku věcné příslušnosti uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013-131, že: *„Institut věcné příslušnosti slouží k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě bude rozhodovat v konkrétní věci. (...) Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné.“* Neshledá-li prvostupňový správce daně podmínky pro postup dle § 112 odst. 3 či § 113 odst. 1 a 2 d. ř., je v souladu s § 113 odst. 3 d. ř. povinen postoupit odvolání odvolacímu orgánu. Dle § 114 odst. 1 d. ř. je odvolacím orgánem správce daně, jenž je nejbližší nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal.
9. Dle § 76 odst. 2 s. ř. s. platí, že zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Tato situace nastala v projednávané věci, neboť prvostupňový správce daně, aniž by byly naplněny podmínky dle § 112 a 113 d. ř., přezkoumal a materiálně věcně zamítl odvolání proti platebnímu výměru, který sám vydal. Tímto postupem způsobil nicotnost napadeného rozhodnutí, protože tato pravomoc byla zákonem svěřena pouze nadřízenému správci daně. Z tohoto důvodu krajský soud v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. tuto nicotnost vyslovil.
10. V důsledku výše uvedeného bude žalovaný povinen nakládat s uvedeným podáním jako s odvoláním a dále postupovat v souladu s § 112 a § 113 d. ř.
11. Nad rámec uvedeného krajský soud sděluje, že za této situace není oprávněn zkoumat zákonnost použité obecně závazné vyhlášky komplexním způsobem. Úkolem správního soudu je posoudit všechny individuální okolnosti konkrétního řešeného případu. Jelikož napadené rozhodnutí je nicotné, krajský soud se nemohl v tomto případě zabývat ani zákonností aplikace ustanovení obecně závazné vyhlášky.
12. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce.
13. Uplatněné náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. června 2022

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu